ఎత్తుకుపై ఎత్తు

వాసిరెడ్డి సీతాదేవి

గోల్కొండ ఎక్స్‌ప్రెస్ పొగలు కక్కుకుంటూ వొచ్చి స్టేషన్‌లో ఆగింది. ఆ స్టేషన్‌లో ఎక్స్‌ప్రెస్ రెండు నిముషాలకంటే ఎక్కువసేపు ఆగదు. ఆదరాబాదరాగా ఫస్టు క్లాసులోకి ఎక్కాడు విశ్వనాథం

ఇద్దరు వ్యక్తులు ఎదురెదురు బర్త్‌లమీద కూర్చుని వున్నారు. ఇద్దరూ విశ్వనాథంకేసి చూసీ చూడనట్టే వుండిపోయారు. అతని చేతిలో వున్న సూట్‌కేసును పైబర్త్‌మీద పెట్టాలని చెయ్యి పైకెత్తాడు. అప్పటికే ఆ బర్త్‌మీద ఒకేలా వున్న రెండు లెదర్ సూట్‌కేసులు వున్నాయి. విశ్వనాథంకేసి ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ చిరాగ్గా చూశారు. అది గమనించివిశ్వనాథం తన చేతిలోని పెట్టెను ఎదురు బర్త్‌మీద పెట్టాడు. బర్త్‌మీద కూర్చున్నాడు. వాళ్లిద్దరూ చాలా గంభీరంగా వుండటాన్ని గమనించాడు.

"కాస్తకూ కూస్తకూ ముఖం చిట్లించుకొనే వాళ్లన్నా, ముఖం ముడుచుకొని కూర్చునే వాళ్ళన్నా విశ్వనాథానికి అరికాలు మంట నెత్తికి ఎక్కుతుంది. అలాంటివాళ్లతో ప్రయాణం చెయ్యడమంటే మహా చిరాకు.

చాలామంది రైలుపెట్టెలూ బస్సులూ ఎక్కి కూర్చుని స్వంత ఇల్లులా భావిస్తారు. ఇళ్ళల్లో ఎలా తగలడ్డా బయటికి వచ్చాక సర్దుబాటుతనం ఉండాలి. రైళ్లలో ప్రయాణం చేసేవాళ్ళ మనస్తత్వం తమాషాగా ఉంటుంది. ముందు పెట్టెలోకి ఎక్కగానే అంతకుముందు నుంచీ అందులో కూర్చున్నవాళ్ళు (ముఖ్యంగా సెకండ్‌క్లాసులో) ఆ వచ్చినవాడెవడో తమ స్వంత ఇంటిని ఆక్రమించుకోవడానికి వచ్చినట్టే చూస్తారు. కొత్తగా ఎక్కినవాడికి ఆ రైల్లో ప్రయాణంచేసే అధికారమే లేనట్టు భావిస్తారు. ఆ వచ్చినవాడుకూడా అలాగే ఒదిగి ఒదిగి (సెకండు క్లాసులో అయితే నిల్చుంటాడు) కూర్చుంటాడు. బండి కదిలాక అందరూ సర్దుకు కూర్చుంటారు. ఆ తర్వాత ఏ వూరు మనది—తో ప్రారంభించి మీ పెద్దమ్మాయికి కట్నం ఎంత ఇచ్చారు—అనేదాక సంభాషణ సాగుతుంది. కాని కొంతమంది 'నన్ను ముట్టకు నామాల కాకి' అన్నట్టు కూర్చుంటారు.

ఈ ప్రపంచంతోనే సంబంధం లేనట్టుగా కూర్చున్న తోటి ప్రయాణికులిద్దరికీ విశ్వనాథం ఎక్కడం కొంచెం ఇబ్బంది కలిగించినట్టు ముఖాలు చెబుతున్నాయి.

ఇద్దరూ విశ్వనాథంకేసి చురుగ్గా ఓసారి చూసి ఒకరినొకరు ఓరగా చూసుకొన్నారు. ఆ చూపులూ, వాళ్ళూ—విశ్వనాథానికి ఎలాగో ఉంది.

విశ్వనాథం కూర్చున్న బర్త్‌మీద కూర్చున్నవ్యక్తి కొంచెం బొద్దుగా, దృఢంగా, చామనఛాయగా ఉన్నాడు. నల్లటి నొక్కుల జుట్టూ, సూదుల్లాటి వాడి చూపులూ, ఎత్తైన నొసలూ, నల్లటి గుబురు కనుబొమలూ—అతన్ని చూస్తుంటే విశ్వనాథానికి సినిమాల్లోని "విలన్" గుర్తొచ్చాడు. నల్ల గీరల పేంటూ, తెల్లటి బుష్‌కోటూ వేసుకొని ఉన్నాడు.

విశ్వనాథం కళ్లు ఎదురు బర్త్‌మీద కూర్చున్న వ్యక్తిమీద నిల్చాయి. అతను కొంచెం సన్నగా, ఎర్రగా, పొడవుగా ఉన్నాడు. విశాలమైన నొసలూ, పెద్ద కళ్ళూ వాడి ముక్కూ—ఆ ముక్కుమీద నల్ల కళ్లద్దాలూ ఉన్నాయి. తెల్లని షర్టూ, తెల్లటి ప్యాంటూ వేసుకొని మెరూన్ కలర్ టై కట్టుకొని ఉన్నాడు. అద్దం కిందగా వేలాడుతున్న నల్లటి కోటు అతనిదే అయివుంటుంది అనుకున్నాడు విశ్వనాథం. అతనికి వయసు ముప్ఫయో, ముప్ఫయ్‌అయిదు ఉండొచ్చు! విశ్వనాథం పక్కన కూర్చున్న వ్యక్తి ఇతనికంటే పెద్దవాడిలా కన్పిస్తున్నాడు.

ఎక్స్‌ప్రెస్ వేగాన్ని పుంజుకుంది. క్రింద పట్టాల రొద. పక్కంచి గాలి హోరు. చెవులు గింగురుమంటున్నాయి. వాళ్ళిద్దరికీ ఇదేం పట్టినట్టు విశ్వనాథానికి అనిపించలేదు.

విశ్వనాథానికి వాళ్ళ వాలకం చూస్తుంటే చిరాకువేసింది. బాగా పరిచయం ఉన్న ఇద్దరు వ్యక్తులు మాటలు ముదిరి తన్నుకొనేదాకా వచ్చినట్టు అలా కూర్చున్నారేం? కదిలిస్తే పగిలే బెలూన్సులా ఉన్నారు. అగ్నిపర్వతాల్లా ఉన్నారు. మధ్యమధ్య ఎందుకలా సూట్‌కేసులవైపు చూస్తారూ?

వాళ్ల వాలకం చూస్తున్న కొద్దీ విశ్వనాథానికి ఏదో అనుమానంగా ఉంది. అయోమయంగా ఉంది. తనపక్కన కూర్చుని ఉన్న వ్యక్తిని పలకరించాలని చాలాసార్లు ప్రయత్నించాడు! అతను విశ్వనాథంవంక చూస్తూ, పలకరించబోయేసరికి ముఖం తిప్పుకుంటున్నాడు. అది చూస్తున్నకొద్దీ అతన్ని ఏమైనా సరే పలకరించాలనే కోర్కె విశ్వనాథంలో బలపడింది.

ఓ అరగంట తర్వాత ఏదో సర్దుకుంటున్నట్టు అటూ ఇటూ కదిలి, కాలితో తన్ని అతడు చూడగానే "సారీ!" అన్నాడు. అతను పలకలేదు.

"ఏ ఊరు వెళ్తున్నారు?"

"బెజవాడ!" ముక్తసరిగా జవాబిచ్చాడు.

మరో మాట అడగాలనుకొనేసరికి ఎదురు బర్త్‌మీద కూర్చున్నవాడు తనకేసి చూడటాన్ని గమనించి "మీరు ఏఊరు పోవాలీ?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"విజయవాడే!" సమాధానం చెబుతూనే ముఖం కిటికీవైపుకు తిప్పుకున్నాడు.

అంతలోనే స్టేషన్‌లో బండి ఆగింది. పేపర్లమ్మే కుర్రాడికేక వినబడింది. కుర్రాడిని పిలిచి పేపరు కొన్నాడు విశ్వనాథం.

బండి స్టేషన్ వదిలింది.

అవుటర్ సిగ్నల్ దాటి వేగం పుంజుకుపోతోంది.

మళ్లీ గాలి హోరూ! ప ాల రొద!
తోటి ప్రయాణీకు లిద్దర , తమ పక్కన ఉన్న కిటికీల అద్దాలను దిం రు.
విశ్వనాధం పేపరు తి గేస్తూ కూర్చు న్నాడు. మూడో పేజీలో ∞ టికాయంత అక్ష రాల్లో ఉన్న శీర్షికమీద అతని కళ్లు నిల్చాయి. అలాంటి వార్తలు తోటి ప్రయాణీకుల్ని సంభాషణలోకి దించడానికి పనికొస్తాయి.
"నేషనల్ బ్యాంక్ దోపిడి! ఒకలక్ష ఏభై వేల రూపాయల కరెన్సీతో దుండగుల పరారీ! రాష్ట్ర వ్యాపితంగా పోలీసుల గాలింపు.
దోపిడీదారుల ఆచూకీ తెలిపినవారికి వేల రూపాయల్ల బహుమతి.''
శీర్షికకింద వున్న రెండు కాలమ్స్ దోపిడీ తాలూకు వివరాలతో ఉన్నాయ్. పూర్తిగా చదివేదాకా విశ్వనాధం మనసు వుండబట్ట లేదు. ఆత్రంగా పేపరు తన పక్కన కూర్చొని ఉన్న "విలన్"కు చూపిస్తూ అన్నాడు—
"ఈ వార్త చూశారా?"
"ఏ వార్త?" అంటూ ఒక్కసారిగా అతను పేపరు విశ్వనాధం చేతిలోనుంచి గుంజుకున్నాడు.

ఎందుకు అంతగా తృళ్ళిపడ్డాడు చెప్పకుండా తుపాకి పేల్చినట్టు?

విశ్వనాధం అతన్ని పరిశీలనగ చూశాడు. అది గమనించి అతను పేపరు ముఖానికి అడ్డం పెట్టుకున్నాడు. కొద్దిక్షణాల తర్వాత ఆ వార్త బిగ్గరగా చదివాడు. చదువుతూనే మనిషి తేలిగ్గా నిట్టూర్చడాన్ని గమనించాడు విశ్వనాధం.

ఉత్సాహంగా దోపిడీ వివరాల్ని చదువుతున్న అతన్ని కుతూహలంగా చూడసాగాడు విశ్వనాధం.

అతని వాలకం అర్ధంకాక విశ్వనాథం ఎదురుగా కూర్చున్న కళ్ళజోడు వ్యక్తికేసి చూశాడు. కాని అతని ముఖం కన్పించ లేదు. కిటికీలోనుంచి బయటి దీక్షగా చూస్తున్నాడు.

"దేశంలో అరాజకం ఎక్కువై పోతోంది" పేపరు మడిచి పక్కన పెడ్తూ అన్నాడు బుష్‌కోటాయన.

విశ్వనాధం 'నిజమే!' అన్నట్టు తల ఆడించాడు.

"ఇటువంటి వాళ్ళకు మామూలు శిక్షలు వెయ్యకూడదు. కనబడ్డ వాళ్ళను కనపడ్డట్టు కాల్చి పారెయ్యాలి" సీరియస్‌గా ముఖం పెట్టి మళ్ళీ అన్నాడు.

"కాదు! వాళ్ళను ప్రాణాల్తో పట్టుకొని చిత్రవధ చెయ్యాలి!" ఎదురుగా కూర్చున్న కళ్ళజోడు వ్యక్తి సర్రున వెనక్కి తిరిగి అన్నాడు. అలా అంటున్నప్పుడు అతని చేతులమీది రోమాలు నిక్కబొడిచాయి. మెడ పక్కన కణతలమీద నరాలు ఉబికాయి.

"ఈ నెలలో ఇది ఐదో దోపిడి!" నల్ల కళ్ళ అద్దాలు తాలుకు వ్యక్తి, కళ్ళజోడు సర్దుకుంటూ అన్నాడు.

"పోలీస్ శాఖ చేతగానితనం!" బుష్‌కోట్ పెదవి విరిచింది.

"ప్రజల్లో మందగొండితనం పెరిగిపోతోంది! అశ్రద్ధ పోలీసు శాఖను నిందించడంలో అర్ధంలేదు" కళ్ళజోడు లేచివచ్చి విశ్వనాథం రెండో పక్కన కూర్చుంది.

"ప్రజలే దొంగల్ని పడితే పోలీసులెందుకూ" బుష్‌కోటు సిగరెట్ వెలిగించుకుంటూ అన్నది.

"పోలీసు డిపార్ట్‌మెంటులో వున్న వాళ్ళంతా శుద్ధ మొద్దులు! ఇడియట్స్!" మాట్లాడటానికి ఏమీ తోచక అన్నాడు విశ్వనాథం. మరుక్షణం తన మాటలు తనకే ఫూలిష్‌గా తోచాయి.

బుష్‌కోటూ, కళ్ళజోడూ విశ్వనాథాన్ని అదోలా చూశాయి. ఆ సంభాషణలో తలా తోకా తెలియని విశ్వనాథం ఆలోచించకుండా ఏదో అనేశాడు.

వీళ్ళ వాలకం చూస్తుంటే వీళ్ళకు ఇంతకు ముందే ఈ దోపిడీగురించి తెలిసినట్టుంది. వీళ్ళకు ఈ దోపిడీతో సంబంధం ఉందేమో?

ఆలోచిస్తున్న విశ్వనాథానికి అమాంతం డిటెక్టివ్‌గా మారిపోవాలనిపించింది.

"పోలీస్ శాఖలో కొంతమంది ఇడియట్స్ ఉన్నమాట నిజమే అనుకోండి. అంతమాత్రం చేత ఆ శాఖలో ఉన్నవాళ్ళంతా తెలివితక్కువ దద్దమ్మలే అనుకోవడం శుద్ధ పొరపాటు!" నొక్కి నొక్కి పలుకుతూ కళ్ల అద్దాలలోనుంచి పరిశీలనగా చూశాడు విశ్వనాథంకేసి.

విశ్వనాథానికి లోతు తెలియని అగాధంలోకి ఒక్కొక్క మెట్టే దిగిపోతున్నట్టు అనిపించింది.

ఎవరు వీళ్లు?

నల్ల కళ్లద్దాలవాడు ఇంటలిజెన్స్ బ్రాంచి ఉద్యోగి కాదుకదా? అయితే మరి ఆ రెండో వాడు?

విశ్వనాథంలోని డిటెక్టివ్ స్పిరిట్ పైకిలేచింది. కాదు.... ఇందులో ఒకడుదొంగ అయివుంటాడు. ఆ దొంగగాడు ఒకసారి కళ్ళజోడు వ్యక్తిలో కన్పిస్తే, మరోసారి బుష్‌షర్టులో కన్పించినట్టే కన్పించి ఇట్టే మాయమైపోతున్నాడు. ఏది ఏమైనా వాళ్ళిద్దరిలో ఒకడికి ఈ దోపిడీతో సంబంధం ఉన్నట్టు విశ్వనాథానికి అన్పించింది.

"ఈ రోజుల్లో దొంగతనాల టెక్నిక్ పెరిగిపోయింది."

కళ్ళజోడు వ్యక్తి విశ్వనాథం మీదిగా వంగి, అతనికి రెండోవైపు కూర్చునివున్న బుష్‌షర్టు వ్యక్తి చేతిలోనుంచి పేపరు తీసుకుంటూ అన్నాడు.

"దొంగతనం చేసేవాళ్ళకు ఉన్న తెలివితేటలు పట్టుకొనే వాళ్లకులేవు" తక్కున అనేసి నాలుక కరచుకున్నాడు విశ్వనాథం.

ఇద్దరూ చివ్వున తలలుతిప్పి విశ్వనాథంకేసి చూడసాగారు.

"ఇలాంటి దోపిడీలు బాగా చదువుకున్న వాళ్లే చేస్తున్నారు" కళ్ళజోడు అన్నది.

"వాళ్ళు కూడా సూటూ బూటూ వేయడం...."

"ఘరానా పెద్దమనుషుల్లా మాట్లాడటం."

"ఫస్టు క్లాసులో ప్రయాణం చేయడం."

వాళ్ళ సంభాషణ వింటుంటే విశ్వనాథానికి తల క్రెడిల్‌లోపెట్టి నొక్కినట్టుగావుంది. ముచ్చెమటలు పట్టసాగాయి. వాళ్ల సంభాషణ ఏ మలుపు తిరుగుతుందో తెలియకుండా వుంది.

వాళ్లిద్దరూ విశ్వనాథానికి చెరొక వైపునా దగ్గరకు జరిగి కూర్చున్నారు.

"డిటెక్టివ్‌లా కూపీలు తియ్యడమూ...."

"దోపిడీచేసి వచ్చినవాడే ముందు దోపిడీ గురించి మాట్లాడటమూ...."

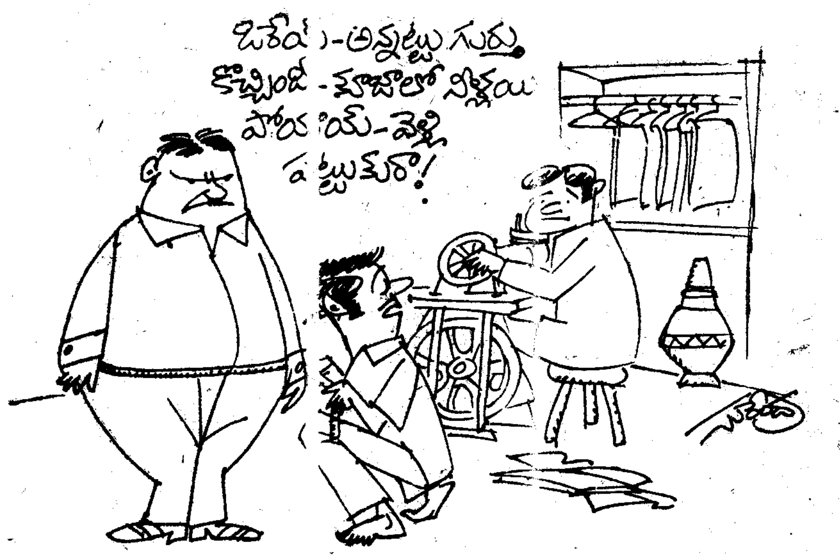

ఆపై మాటల్ని విశ్వనాథం మెదడు గ్రహించే స్థితిలో లేదు.

ఎక్స్‌ప్రెస్ అతనికి తన గుండెలమీది నుంచే పోతున్నట్టు అనిపించసాగింది.

వాళ్ళు అంటూన్న ప్రతి మాటలోనూ, చూస్తున్న ప్రతి చూపులోనూ, తనను అనుమానిస్తున్నట్టూ, తన గురించే మాట్లాడుతున్నట్టూ అనిపించసాగింది విశ్వనాథానికి.

వీళ్ళు తప్పకుండా పోలీసు డిపార్ట్‌మెంట్‌కి సంబంధించినవాళ్లే అయివుండాలి. కర్మం కాలి తనను దొంగగా చిత్రించరు గదా! లక్షా ఏభయ్‌వేల దొమ్మీ కేసులో ఇరికించేస్తే? అయ్యబాబోయ్!

"ఈ రోజుల్లో దొంగలు ఉచ్చులో పడ్డాక కూడా ప్రయత్నం మానరు" మాటలు విన్పించాయి. కాని ఆ మాటలు అన్నది ఇద్దర్లో ఎవరో తెలుసుకొనే మానసిక స్థితిలో లేడు విశ్వనాథం.

విశ్వనాథానికి గుండెకాయ పైకి ఎగబాకి గొంతులోకి వచ్చినట్టు అయింది. తల తిరిగిపోతున్నది.

తను పోలీసువాళ్ళ చేతిలో పడ్డట్టు. ఒక్కసారి వాళ్ల చేతిలో పడ్డాక చెయ్యని తప్పును కూడా ఒప్పుకొని జైల్లోపడక తప్పదంటారు.

బ్యాంకి దోపిడీ రహస్యాలు చెప్పమని చిత్రహింస చేస్తారు కాబోలు. తనేం చెబుతాడు? అసలు తనకు ఆ వివరాలు తెలిసి వుంటేగదా చెప్పడానికి? అంతా ఏమిటో అయోమయంగా వుంది. మతి పోతోంది. తన దగ్గర లక్షా యాభై వేల రూపాయల మాట అటుంచి చిల్ల పెంకులు కూడా లేవే! పైగా వుద్యోగం కూడా పోతుంది.

అంత అయోమయంలోనూ సంభాషణ మరోవైపు తిప్పడానికి ప్రయత్నించాడు విశ్వనాథం.

"ఏమండీ! ఆ సూట్‌కేసు ఎక్కడ కొన్నారు? చాలా బాగుంది" ఎదురుగావున్న పై బెర్తుమీద సూట్‌కేసుల్ని చూస్తూ అన్నాడు విశ్వనాథం.

ఆ మాట వింటూనే వాళ్ళిద్దరి ముఖాలూ మారిపోయాయి. విశ్వనాథానికి వాళ్ళ ముఖాలు చూస్తూంటే భయం వేసింది. తను వెర్రిగా మాట్లాడాడా? తప్పుగా మాట్లాడాడా? మరి వాళ్ళ ముఖాలు అలా మారిపోయాయేం?

కళ్ళజోడు వ్యక్తి తక్కున లేచాడు. సూట్‌కేసుల్లో ఒకదాన్ని అందుకొని పక్కన పెట్టుకొని కూర్చున్నాడు. బుష్‌కోటు వేసుకున్న అతను వెంటనే లేచివెళ్ళి ఎదురుబెర్త్ మీద కూర్చున్నాడు. ఇద్దరూ ఒకరికేసి ఒకరు అదోలా చూసుకున్నారు. విశ్వనాథానికి చెమట్లు పట్టాయి.

ఆ రెండు సూట్‌కేసులూ ఒకటిగానే వున్నాయి. ఇద్దరి ముఖాల్లో కదిలే నీడలు దాదాపు ఒకటిగానే వున్నాయి. ఇద్దరూ కళ్ళతోనే మాట్లాడుకొని రివాల్వర్లు తీస్తారేమో? సందేహం లేదు. వీళ్లు పోలీసువాళ్లే! తనను అనుమానిస్తున్నారు.

ముగ్గురూ త్రిభుజాకారంలో కూర్చున్నారు. విశ్వనాథానికి అనుమానం రేఖలుగానూ, భయం కోణాలుగానూ అన్పించింది. తన పక్కన కూర్చున్న వ్యక్తి భూమిగా, ఎదురుగా కూర్చున్న వ్యక్తి భుజంగా, తను లంబంగా, ఆ త్రిభుజంలో వున్నట్టు అన్పించింది. ఒకరికి తెలియకుండా మరొకర్ని గమనించడానికి ముగ్గురూ ప్రయత్నిస్తున్నారు.

అట్లా అనుమానంతో చూడకపోతే తనను పట్టుకోవచ్చుగా! ఆ చూపులు మరీ దారుణంగా తనను చిత్రహింస చేస్తున్నాయి.

రైలు, పట్టాలు తప్పి పడిపోతున్నట్టు అన్పిస్తుంది. మతి చెలించి పోతోంది. గుండెలో దడ, శరీరంలో వణుకు, రక్తంలో చల్లదనం....

ఈ వుచ్చులోనుంచి తను బయట పడాలి! ఎలా? ఎలా?

కిటికీలోనుంచి బయటకు దూకితే!

గొలుసులాగి బండి ఆపితే!

"నేనే దోపిడీ చేసింది. నేనే దొంగను! పట్టుకోండి. ఆ పెట్టెలో వున్నయ్ లక్షా యాభై వేలు! తీసుకోండి! ఆ మధ్య జరిగిన పసివాడి హత్య కూడా నేనే చేశాను. పట్టుకోండి." అని వెర్రిగా అరవాలనిపించింది విశ్వనాథానికి.

రెండు చేతులతో జుట్టు పీక్కుంటూ లేచి నిల్చున్నాడు. అతను నిలబడీ నిలబడక ముందే ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ వెళ్ళి చెరో వైపు తలుపు దగ్గర నిల్చున్నారు.

విశ్వనాథం పై ప్రాణాలు పైనేపోయినయ్.

సీటులో కూలబడ్డాడు.

తల బరువుగా వుంది.

గుండెలు విచ్చిపోతున్నయ్.

వెనక్కు వాలి కళ్ల మూసుకుని కూర్చున్నాడు.

పీడకల చూస్తున్నవాడిలా వున్నాడు.

విశ్వనాథం కూర్చోగానే ఆ ఇద్దరూ తిరిగి వచ్చి తమ తమ సీట్లలో కూర్చున్నారు.

ముగ్గురూ మౌనంగా కూర్చున్నారు. టైం బాంబు ఏదో పేలబోతున్న ఆచూకీ తెలిసిన వాళ్ళలా కూర్చున్నారు.

కృష్ణానది దాటి ఎక్స్‌ప్రెస్ విజయవాడ స్టేషన్‌లోకి వస్తోంది. బుష్‌కోటు వ్యక్తి స్టేషన్‌కు రెండోవైపున ఉన్న డోర్ దగ్గరకు వెళ్ళి నిలబడ్డాడు. కళ్ళజోడు అతన్నే గమనిస్తోంది. విశ్వనాథం ఇద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు. బండి ఆగుతుండగానే బుష్

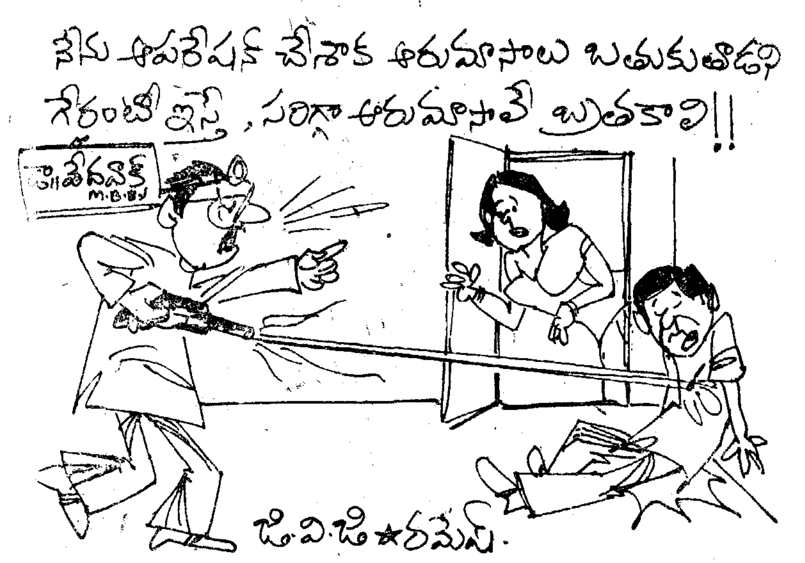

కోటు వ్యక్తి ఆదరాబాదరా దిగే ప్రయత్నంలో ఉన్నాడు. తన సూట్‌కేసుకూడా మర్చిపోయాడు.

"ఏమండోయ్! సూట్‌కేసు మర్చిపోయి వెళ్తున్నారు!"

బుష్‌కోటు ముఖం తెలతెలాపోయింది. కళ్ళజోడు అతనికి సూట్‌కేస అందించింది.

"థాంక్సు!" అంటూ పెట్టె అందుకుని పట్టాలకు అడ్డంపడి ఎదురు ప్లాట్‌ఫారంమీద నిల్చుని ఉన్న ట్రెయిన్ దగ్గరకు వెళ్లాడు.

విశ్వనాథం కళ్ళజోడు వ్యక్తికేసిచూశాడు. కళ్ళజోడు తీసి, ప్యాంటు జేబులో పెట్టుకున్నాడు. ఎంతో బరువును దించేసుకున్న వాడిలా నిట్టూర్పు విడవడాన్ని గమనించాడు విశ్వనాథం.

"మీరు విజయవాడలో దిగడంలేదా?" విశ్వనాథం అడిగాడు.

"లేదు. గుంటూరు వెళ్తున్నాను." చిరునవ్వుతో సమాధానం ఇచ్చాడు.

విశ్వనాథానికి ఇతను తనతో ప్రయాణం చేసిన వ్యక్తేనా అని అనిపించింది. బండి కదలడానికి ఇంకా కొద్దిముషాలుంది. అంతలో ఇద్దరు పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్లూ, నలుగురు జవాన్లూ, ఇద్దరు మఫ్టీలో ఉన్నవాళ్లూ లోపలకు వచ్చారు.

విశ్వనాథం గాభరాపడ్డాడు. రెండో వ్యక్తి తాపీగా చూస్తూ కూర్చునిఉన్నాడు.

విశ్వనాథం పెట్టె తెరిచి చూశారు.

"మీ సూట్‌కేసు కొంచెం చూపిస్తారా?" కళ్ళజోడు తాలూకు వ్యక్తిని మఫ్టీలో ఉన్న అతను అడిగాడు.

"ఓ! ష్యూర్!" అంటూ అతడు సూట్‌కేసు తీసి వాళ్ళముందు పెట్టాడు. తెరవడానికి ప్రయత్నించాడు. అతని దగ్గర ఉన్న తాళం చెవి దానికి పట్టలేదు.

"సారీ! కీ ఇంటిదగ్గిర మరిచిపడినట్టుంది. కావాలంటే తాళం పగలగొట్టి చూసుకోవచ్చు!" నిర్లక్ష్యంగా, "నేనేం దొంగనా, హంతకుణ్ణా, భయపడటానికి" అన్న ధోరణిలో అన్నాడు.

ఒక జవాన్ పరుగెత్తుకెళ్ళి ఇనుపకడ్డీ ఒకటి పట్టుకొచ్చాడు.

తాళం పగిలింది.

పెట్టె తెరుచుకుంది.

విశ్వనాథం నోరు తెరిచాడు.

పెట్టె తాలుకు అతను ముఖంమీద కంకర రాయి తగిలినట్టు "కెవ్వు" మన్నాడు.

పెట్టెలో గడ్డకట్టుకుపోయిన చిక్కటి రక్తం మొండెంనుంచి వేరుచేయబడ్డ చిన్న తలా, రెండు చిన్నచిన్న చేతులూ వున్నాయ్.

అతని చేతులకు బేడీలు తగిలించారు పోలీసులు. ఆ పెట్టెనూ, అతణ్నీ తీసుకు వెళ్ళిపోయారు.

విశ్వనాథం చిప్పున లేచాడు. ఆ పెట్టెలో కూర్చోవాలంటే భయంగా ఉన్నది. బండి దిగాడు.

బుర్రలో ఏదో మెరుపులా మెరిసింది.

పరుగు పరుగున రెండో ప్లాట్‌ఫారంమీద ఉన్న బండిలోకి ఎక్కాడు. బండి కదలబోతున్నది. దొరికిన పెట్టెలో ఎక్కాడు. తలుపు దగ్గర నిల్చున్నాడు. బుష్‌కోటు వ్యక్తి విశ్వనాథం ఎక్కిన పెట్టెకు పక్క పెట్టె తలుపు దగ్గర నిల్చుని బయటికి వంగి వంగి చూస్తున్నాడు.

బండి ఆగగానే విశ్వనాథం బుష్‌కోటు వ్యక్తి ఉన్న పెట్టెలోకి వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

బండి కృష్ణాబ్రిడ్జిమీదుగా పోతోంది. కిటికీలోనుంచి తల బయటికి పెట్టి ముందు పెట్టె కేసి చూస్తున్నాడు విశ్వనాథం.

పచ్చని చేలపైగా నిండు చంద్రుడు కన్పిస్తున్నాడు. కృష్ణవేణి తెల్లని వెన్నెల్లో జలకాలాడుతున్నది.

ముందు పెట్టెకేసి తదేకంగా చూస్తున్నాడు విశ్వనాథం.

బుష్‌కోటు వ్యక్తి సూట్‌కేసును నదిలోకి విసరడం కన్పించింది. తెల్లటి వెన్నెల్లో మెరుస్తూ, నీటిమీద ఓ క్షణం గుండ్రంగా తిరిగి మునిగిపోయింది.

కృష్ణా కెనాల్ స్టేషన్‌లో బండి ఆగి ఆగకముందే దిగి ఆ బుష్‌కోటు వ్యక్తి పచ్చటి చేలకు అడ్డంపడి మెల్లగా నింపాదిగా నడిచి వెళ్ళిపోతున్నాడు.

విశ్వనాథం అతన్నే చూస్తూ కళ్ళజోడు గురించి ఆలోచించసాగాడు.

ఆ పెట్టెలో ఏముందో!

ఆ కళ్ళజోడు వ్యక్తికే తెలియాలి!

బ్యాంకి దోపిడీ తాలూకు డబ్బుఉందేమో!

బుష్‌కోటు వ్యక్తి కనుమరుగై పోయాడు. విశ్వనాథం తల లోపలకు తీసుకుని రిలీఫ్‌గా నిట్టూర్పు విడిచాడు.